

[Hauch.]

fremgår klart af det, den højtærede finansminister sagde i sin fremsættelse, at det er en vurderingslov, som også har forbindelse med hele vor planlægningslovgivning; dette er folketinget fuldstændig opmærksom på.

Da vi forrige år havde en teknisk ændring i vurderingsloven til behandling, drøftede vi i udvalget det problem, som finansministeren nu prøver at finde en løsning på, og ikke mindst efter at have hørt det ærede medlem hr. Ove Hansen vil jeg gerne minde om, at et enigt udvalg, da det den 11. marts 1967 afgav en tilføjelse til betænkningen vedrørende det lovforslag, som blev udskilt som lovforslag nr. 25 b, gav udtryk for, at de arealer, som omhandles i det i dag foreliggende lovforslag, i almindelighed vurderes for højt, hvilket medfører beskatningsproblemer, der tillige skaber vanskeligheder på andre områder, f. eks. med hensyn til den mellemkommunale refusion. I enighed opfordrede det daværende udvalg finansministeren til snarest at tage spørgsmålet om vurderingspraksis med hensyn til arealer i byernes yderzoner op til overvejelse.

Baggrunden for de tanker, vi havde gjort os i udvalget, var en henvendelse til den daværende boligminister fra byudviklingsudvalget for Københavnseggen, der klart sagde, at bondegårdsreglens bortfald medvirkede til at forstærke tendensen til en i planlægningsmæssig henseende uheldig bymæssig anvendelse af landbrugsbygninger og landbrugsjord i store dele af vort land.

Det lykkedes ikke den tidligere regering at komme til vejs ende med et forsøg på at bøde på det ad administrativ vej; det havde den daværende finansminister givet tilsagn om, men det nåede han altså ikke. Der er derfor grund til at takke den nuværende højtærede finansminister, fordi han griber om nælden og løser problemet.

Vi kan fra mit partis side støtte lovforslaget; det giver på mere end ét punkt udtryk for tanker, som venstre i tidens løb har ført frem. Jeg er meget glad for, at den højtærede finansminister så klart i sin fremsættelse siger:

„... regeringen kan ikke finde det rimeligt, at det offentlige beskatter ejerne af en værdi, som man samtidig af planlægningsmæssige hensyn forbyder dem at realisere.“

Det er enkelt og klart sagt, og jeg går ud fra, at den højtærede finansminister står ved dette som grundlag for de forhandlinger, vi i udvalget kommer til at føre dels om dette lovforslag, dels om det konsekvenslovforslag, som den højtærede indenrigsminister fremsatte i går. For mig at se har altså et enigt folketing forrige år været af den opfattelse, at her var noget galt; noget, der skulle rettes, og var vi enige om det i marts forrige år, vil jeg tro, at vi skulle have gode muligheder for under udvalgsbehandlingen af dette lovforslag også at nå frem til enighed.

Jeg vil også gerne takke den højtærede finansminister, fordi han har medtaget den deling af vurderingen, hvorved vi får stuehuset og den grund, der dertil hører, vurderet for sig selv. Det kan have mange praktiske følger. Den højtærede finansminister ved også, at det har været inden for venstres tankegang på længere sigt at nå dertil — og jeg har ikke opgivet håbet om, at der kan nås enighed herom i det høje ting — at driftsjorden ikke beskattes, men at folk, der ejer fast ejendom, stilles ens i beskatningsmæssig henseende.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tilsige, at vi i udvalget vil arbejde for en hurtig gennemførelse af finansministerens lovforslag.

Nordqvist: Det foreliggende lovforslag er regeringens foreløbig sidste udspil i dens jordreform, og det radikale venstre kan i princippet acceptere lovforslaget, der jo er af vidtrækkende betydning. De bemærkninger, der er tilknyttet lovforslaget, kan jeg tiltræde. Jeg synes også, det er rimeligt at ændre de nugældende regler, der virker særdeles hårdt for landmænd, der bor i yderzonen. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at det er vigtigt, at vi fastholder, at bondegårdsreglen kun skal gælde for jorden og ikke, når vi skal vurdere bygningerne.

Jeg vil også gerne pege på problemet om den rette ansættelse af ejendom af hensyn til formuebeskatning. Der er det jo handelsværdien, man skal lægge til grund, og det er ikke givet, at handelsværdien og den vurdering, man når frem til efter det foreliggende lovforslag, er det samme. Det problem må vi se på i udvalgsbehandlingen.

Jeg vil understrege, at det foreliggende